

שוטרים, וכמה מפגינים הלבושים חלוצות כחולות עם שרוכים לבנים, ונושאים בידים הם שלטים, אחד השוטרים הרואה את המיספר הדל של המפגינים נגד המתנחלים אומר לשמעון אבידן, אלוף מיל, ממנהיגי השומרה הצעיר ומפקד גיבעתי לשעבר: „אם זה כל מה שאתם מצליחים לארגן, אז מגיע למתנחלים לשבת בכל מקום בנדה.“

יום רביעי 9.10, שעה 18.00

הפגנת של שי"ח ומוקד, נגד ההתנחלויות, מתרכזת ליד משרד ראש-הממשלה. בראש ההפגנה, בתו של רבי-אלוף (מיל), ייגאל ידן ובעלה, וקריינית גליצה"ל ליאורה מגן, שומר-ראש משועמם של ראש-הממשלה צופה בהפגנה, בה משתתפים כ-50 צעירים, המכריזים על התנחלות ברחבה עצמה, למיספר ימים. אחד הצעירים מסיר מעל ראשו כובע טמבל, ומתחיל להסתובב בין המפגינים, לאסוף כסף לקניית גיליונות נייר-בריסטול, כדי לעשות מהם שלטים. באותה שעה מתחילה עצרת-הזדהות גדולה עם המתנחלים, בגן-העיר בירושלים. 4000 מזדהים, כאלה שלא יצאו עם המתנחלים, וגם מתנחלים מפונים, מופיעים במקום העצרת ופותחים בריקודים ובשירה מידבכת. העצרת היא אף הופעת-הבכורה של מנהיגי המתנחלים, אשר החליטו לא להצטרף להתנחלויות עצמן, כדי להסיר מהן כל חשד „פוליטי“.

ח"כ זבולון המר ויהודה בן-מאיר נראים נדהמים בעצמם, מהצלחתו העצומה של מיפגן הכוח שאותו אירגנו. המר מוקף באהדים, המברכים אותו על ההצלחה ומבקשים ממנו לנאום. המר מסרב. במקומו עולים על הבמה נשיא אוניברסיטת תל-אביב הפרופסור יובל נאמן, רעיית הנשיא השני, רחל ינאית בן-צבי, ד"ר ישראל אלדד (שייב) והמשורר יצחק שליו, אשר מוצא לו כאן קהל אדיר מן המוכן. לקרוא בפניו שיר ארוך ומעייף.

באותה שעה מצליח צה"ל לגלות את מתנחלי דיר נזאם. הפעם מהליטים להביא למקום כוח של צוערי קורס-קצינים, במקום הטירונים. הכוח מגיע למקום, מגלה את המתנחלים כשהם דבוקים זה לזה וקשורים בחבלים, כדי להכביד על הפינוי.

סגן-אלוף מנסה לשכנע אותם להתפנות בעצמם. המתנחלים דורשים להיפגש עם שר-הביטחון, שר-הביטחון מסרב להיפגש איתם. החיילים, אשר אחדים מהם מגלים קרובי-משפחה וידידים בין המתנחלים, מתמרדים. הם טוענים בפני מפקדם כי עדיין לא מוצו כל דרכי המשא-המתן, לפני הפינוי בכוח, ודורשים ממנו להתקשר עם שר-הביטחון שנית. המפקד נענה לבקשה, מתקשר עם השר וזוכה שוב לאותה תשובה שלילית. רק אז מוחל בפינוי.

ועקות „נאצי 1“, „בוגדים 1“, „עוכרי יש-ראל 1“ מלוות את הפינוי. החיילים מגיבים בהידוק-שפתיים, חוטפים מכות במקומות רגישים בגופם מהמתנחלים — ובעיקר מה מתנחלות. אחדים מהם מאבדים את העש-תונות ומשיבים מכות למתנחלים המתפר-עים, אולם נדרשים על-ידי מפקדם להירגע. כתום שעה מועמסים המתנחלים על אוטו-בוסים, היוצאים לכיוון פתח-תיקוה.

המרגלים

יוצאים לפעולה

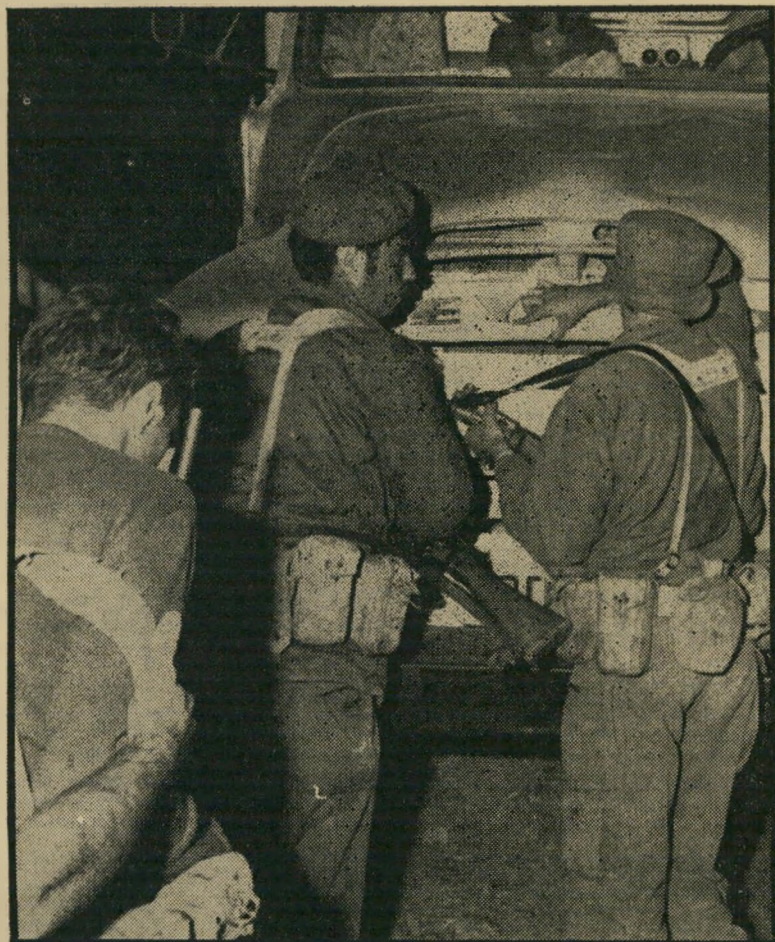
ב אותה שעה בערך מגלה צה"ל גם את מתנחלי ואדי קלט. פלוגת-חיילים נשלחת למקום, ומגלה כי המתנחלים התפלגו לשתי קבוצות: האחת התיישבה במרחק של כ-500 מטרים ממינור סנט ג'ורג', והשנייה התמקמה במעין מערה, על הרכס, מקום שאליו סכנת-נפשות ממש להגיע.

מפקד הכוח המקומי מנסה לפנות אותם. הוא מצליח לפנות שיבעה מתנחלים, לגרור אותם משך 20 דקות אל הרכס שממול, שם עוברת דרך-עפר. חמישה מהם מצליחים לברוח מהאוטובוס שעליו הועמסו, ולחזור אל חבריהם. מפקד הכוח מודיע באלחוט, כי אינו מסוגל לפנות את המתנחלים, ומקבל הוראה להישאר במקום.

מתפורי עצרת ההזדהות בירושלים, מצידם, מתארגנים ליציאה נוספת. שיירה יוצאת מהר-הצופים בירושלים, וקבוצות קטנות אחרות מנסות להגיע ברכבים-לא-דרכים לעבר יריחו ונבי-צאלה. חלקם נתן פס על-ידי החיילים, חלקם מצליח להתחמק. „מרגלים“ מתנועת מוקד, שנשלחו לצפות על הפגנת ההזדהות עם המתנחלים, ממהרים אל רחוב כורש מיספר 14 בירושלים, שם

החייל-הסידון נדחם מהתנפלות „האחים שלי“, מפקד היחידה, סא"ל דב הדדנע, לאחר שהתברר לו כי חיילים שלו נפצעו מן המהלומות, וקרא: „אם היה לי רובה, הייתי יורה בהם.“

מתנחל תופס בנישקו של אחד מחיילי הח"ח, הממלא פקודה לא לאפשר למתנחלים להמשיך בדרכם, סו"ט, כיפה מול כומתה

דס יישפך
קורא המתנחל אילן תור, ו' אומנם מכוניות המתנחלים הסתערו על חיילי המחטמים שניצבו מולן. (למטה).

חייל בוכה
אחד החיילים, שניסה למנוע מעבר משאית-מתנחלים כשהוא ניצב מולה, לא יכל היה להתאפק ופרץ בבכי: „גם ברסייה לא עשו לנו הגויים דברים כאלה!“ אולם גם הככי לא עזר, והמשאית המשיכה בדרכה, כשאפשר לחבוץ בזיון של ניצחון שעל פני המתנחלת אשר בת-הנחה.